

μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι σὰ νὰ τὴν ἔγραφε ἕνας ποιητὴς ποῦ πέρασε (καὶ πέθανε τώρα).

— Μουσικὴ γιορτὴ ἢ συναυλία τῆς δας Σμαράγδας Γενάδης τὴν Τρίτη τὸ δευτερόν στοῦ Ὁδεῖο. Τὸ πρόγραμμα πλοῦσιο, πλουσιώτατο, καὶ πλοῦσιο σὲ χρῶμα, καὶ σὲ γλῶσσα καὶ σὲ τέχνη τὸ τραγοῦδι τῆς. Μὰ ἐξὸν ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τῆς, ἔμεις οἱ δημοτικιστὰδες χρωστάμε καὶ κάπια εἰδωμοσύνη στὴ διαλεχτὴ καλλιτέχνηδα. Ὅταν ἦρθε γιὰ πρώτη φορὰ ἐδῶ ὁ Καλομοίρης καὶ σατυριζότανε ἐλευθέρω ἀπὸ τὴς Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδας γιὰ τὰ πρωτοβαρέματά του καὶ τοὺς ἄλλους ριζοσπαστικὸς μουσικοὺς ὄρους του, κ' ἔδωσε τὴν πρώτη μουσικὴ βραδιά του (γιατὶ ἔτσι ἔλεγε κ' ἔγραφε τότε τὴς συναυλίαις του) στὴν σάλα τοῦ Ὁδεῖο, ἢ κ. Γενάδης εἶχε τὴν παληκαριὰ νὰ βγεῖ νὰ τραγουδήσῃ τὰ τραγοῦδια του καὶ νὰν τὰ κάνει γνωστὰ καὶ νὰν τὰ ἐπιβάλλῃ στὴ λεγόμενὴ καλὴ μας τάξη. Προχτές, στὴ συναυλία τῆς, ὁ κ. Καλομοίρης, βρισκότανε κάτου στὴ σάλα καὶ χεροκροτοῦσε μαζί μὲ τοὺς ἄλλους τὴν ἠρωϊκὰ κόρη. Γιατὶ νὰ μὴ βρισκεται σιμὰ τῆς νὰν τῆς ἀκομπανιάρει δταν τραγουδοῦσε; Ἐτσι, μὲ περισσότερη συγκίνηση θὰ τὴν ἀκούγαμε τὴ «Ρουμλιώτισσα», ποῦ μὲ τὸν Καλομοίρη καὶ τὴ Γενάδη θὰ μᾶς θύμιζε τὴν πρώτη πρώτη συναυλία τοῦ συνθέτη τῆς, ποῦ ἔμοιαζε μουσικὴ ἱεροτελεστία.

— Καταλάθος ἔμεινε δῆλ ἀπὸ τὸ παρασμένο φύλλο ἕνα παραγραφάκι γιὰ τὸ πὼς γιορτάστηκε ἡ ἔθνικὴ γιορτὴ στοῦ ἐργατικὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας, ὅπου ἢ κ. Ἀδρα Θεοδωροπούλου μίλησε ἔμορφα καὶ συγκινητικὰ γιὰ τὴ σημασία τῆς μεγάλης γιορτῆς, τὰ κορίτσια τοῦ Κυριακάτικου σχολειοῦ φάλανε τὸν Ἐθνικὸ Ὕμνο καὶ τὸ Χριστὸς Ἀνάστη καὶ ὁ μικρὸς Γεώργιος Παπᾶς ἀπάγγειλε ἀρειμάνια τὸν Παλαιολόγο τοῦ Βιζυνοῦ. Γιὰ νὰ μὴ λείπει κ' ἡ καθαρεύουσα ἀπὸ τὴ μέση, ὁ πρόεδρος τῶν σιγαροποιῶν ἀπάγγειλε ἕναν πολιτικώτατο λόγο ποῦ θὰ τὸν ὑπόγραφε μὲ τὰ δυὸ του χέρια καὶ ὁ μακαρίτης ὁ Μιστριώτης.

— Ἀῦριο τὸ δευτερόν στὴς 6 θὰ πρωτακούσουμε στοῦ Ὁδεῖο μὲ καινούρια τεχνίτρα τοῦ τραγοῦδιοῦ, τὴ δα Ὁδρανία Παπαμύσκου, «διπλωματοῦχον τοῦ ἐν Βερολίῳ Ὁδεῖο Klindworth—Scharwenka». Θὰ τραγουδήσῃ Schubert, Sjogren, Brahms, Wolf, Richard Strauss, καὶ τὸ σπουδαιότερο, θὰ μᾶς τὰ τραγουδήσῃ ὅλα τὰ τραγοῦδια Ρωμαϊκά, καὶ μάλιστα σὲ μετάφραση τοῦ Ν. Ποριώτη. Στὴ συναυλία θὰ παίξῃ πιάνο ἡ ἀδερφή τῆς Ἰουλίτσα καὶ βιολί ὁ κ. Μιχ. Καζάτζης.

— Στὴ σάλα τοῦ Παρνασσοῦ «μουσικοφιλολογικὴ προσπερίδα» λέει, αῦριο στὴς 6 γιὰ τὴς παιδικῆς ἑξοχῆς τῆς Βουλιαγμένης. Τὴ διοργανῶναι ἡ Αἰμιλία Καραβία καὶ ὁ Γιάγκος Ἀργυρόπουλος καὶ τὸ πρόγραμμά τῆς μᾶς τάξει τραγοῦδι, ἀπαγγελία, πιάνο, ἕνα δραματάκι καὶ μὲ «Εἰσαγωγή»—δηλ. τὸ λόγο ποῦ θὰ μᾶς βγάλῃ στὴν ἀρχὴ ἀρχὴ ἢ καλὴ μας ἢ Αἰμιλία. Ἐλπίζουμε, καὶ πρέπει, νὰ γιομίσῃ ἢ σάλα τοῦ Παρνασσοῦ, γιατί καὶ ὁ σκοπὸς εἶναι ἅγιος καὶ τὴν ὥρα μας περίφημα θὰ τὴν περάσουμε. Ἐξὸν ἀπὸ τοὺς διοργανωτὰς τῆς, θὰ συμπράξουν, μᾶς λέει τὸ πρόγραμμα, στὴν προσπερίδα ὁ κ. Κ. Δημητριάδης καὶ οἱ δες Ἀδόλφ Κρέμπερ, Εἰρήνη Λουτράρη, Νέλλη Ἡπίτη, Ἀμαρυλίδα Ζάνου, Περσεφόνη Γρυπάρη καὶ Ἰωάννα Ἀρώνη.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Θ. Κουγιουμ. Δίκιο ἔχεις. Ἡ συντρομὴ τελιώνει στὴς 30.9.12. — κ. Κ. Ἄντερ. Liverpool. Δάβαμε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΑΚΗ «ΟΙ ΣΚΙΕΣ», δράμα σὲ τρεῖς πράξεις

Τὸ ἔργο δείχνει πὼς ὁ συγγραφέας του θέλησε νὰ ζουγραφίσῃ τὴ βαρεῖα μοῖρα τῆς κάτω τάξης τοῦ λαοῦ. Ἡ κοινωνικὴ ἀθλιότητα πλέκει ἀνάμεσόν μας τὴς πιὸ σπαραχτικῆς τραγωδίας, καὶ ὁ δραματογράφος μάταια δὲν ἔρριξε τὸ μάτι του γιὰ νὰ τὴς φέρῃ στοῦ φῶς τῆς τέχνης. Μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς οἱ «Σκιές» εἶναι μόνον μὴ προσπάθεια ἐπίμονη γιὰ τὸν τέτοιο σκοπὸ. Τὰ ἔργα αὐτοῦ τοῦ εἴδους, εἶναι τὰ δυσκολώτερα τῆς δραματικῆς, γιατί πρέπει νὰ μᾶς δώσουνε μέσα στοῦ πλέξιμο τῆς ὑπόθεσης, τὴς πιὸ ἔντονος γραμμῆς τῆς ζωῆς ποῦ θέλουνε νὰ παραστήσουνε, καθὼς καὶ τοὺς πιὸ ζωηροὺς χαρακτηρισμοὺς τῆς ψυχολογίας τοῦ κάθε προσώπου, πράματα ποῦ ἔχουν ἀνάγκη τῆς πιὸ λαγαρισμένης τεχνικῆς διατύπωσης. Ὁ κ. Γ. Βογιατζάκης φιλότιμα προσπάθησε, καὶ αὐτὸ ἴσως κάτι ἀξίζει.

—><—

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ «SPLEEN»

Ὁ ποιητὴς μᾶς φανερώνεται γιομάτος παίηση, χωρὶς δμως νὰ μπορῇ νὰ δημιουργήσῃ καὶ ποιήματα. Τὸ ποίημα ἔχει φόρμα, διατύπωση, ἀρχιτεκτονικὴ, καὶ ἀπάνου ἀπ' ὅλα μέτρο. Ἀδιάφορο ἂν τὸ μέτρο μπορεῖ νὰ πάρῃ στὰ χέρια τοῦ τεχνίτη χίλιες μορφῆς καὶ χίλια τσακίσματα ἀπὸ τὸ τέλει ἀλεύτερο ἴσα μὲ τὸ ἀδοτηρὰ σφιχτοδεμένο. Τὸ ζευγάρι τοῦ μέτρου καὶ τοῦ ρυθμοῦ δίνει τὴν πλαστικότητα καὶ τὴν ἀρμονία στὴ φράση τοῦ στίχου, ποῦ δίχως τοὺς τὸ πλάσμα, τὸ δημιούργημα, τὸ ποίημα δὲν μπορεῖ γιὰ καλλιτέχνημα νὰ σταθῇ. Οἱ νεώτεροι φαίνονται πὼς μὴ τόσο ἀπλή καὶ στοιχειώδικο ἀρετὴ δὲν τὴν ἐννοίωσαν σπουδαχτικὰ καὶ φροντισμένα, καὶ θᾶλεγε κανεὶς πὼς κάτου ἀπὸ τὴ λεγόμενὴ Δευτεριά, κρύβεται μὴ κάποια ἀδυναμία ποῦ ἔρχεται ἀπὸ ὑστερήματα στοῦ τεχνικὸ μέρος. Ὅσο γιὰ τὴν οὐσία τῆς ποιήσεως τῆς νέας συλλογῆς, ἔχουμε νὰ παρατηρήσουμε πὼς ἡ ποιητικὴ ἐπίδοση τοῦ κ. Κ. Ουράνη εἶναι ἀξιοπαρατήρητη, ὅσο καὶ ἂν ἔχει δασκαλευτῆ κ' ἐπιρραστῆ ὁ ποιητὴς τοῦ «Spleen» ἀπὸ ὠρισμένο εἶδος τῆς ξένης ποιήσεως καὶ μάλιστα περισσότερο τῆς γαλλικῆς.

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ

—><—

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΣΗ

Βγήκανε τὰκόλουθα βιβλία: Γρ. Σενουπούλου «Ὁ κακὸς δρόμος καὶ ἄλλα διηγήματα» μὲ πρόλογο τοῦ κ. Ι. Ζερβοῦ.

Σοφοκλέους «Αἴας ὁ μαστιγοφόρος» (μετάφρασις Κ. Βάρναλη).

Ἀριστοφάνους «Θεσμοφοριάζουσαι» (μετ. Μ. Ἀγγέλη).